

«Στη μαμά που το παιδί της έπαθε κρίση υστερίας σε δημόσιο χώρο...»

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Όταν το παιδί σου παθαίνει κρίση υστερίας σε δημόσιο χώρο, δεν έχεις να αντιμετωπίσεις μόνο μια ήδη δύσκολη κατάσταση αλλά και να «λουστείς» τα επικριτικά σχόλια και βλέμματα περαστικών και αγνώστων. Η απάντηση αυτής της μαμάς σε όλους εκείνους που έχουν μάθει να κρίνουν εύκολα, είτε είναι γονείς είτε όχι, θα σας κάνει να αισθανθείτε ότι δεν είστε μόνοι και ότι δεν έχετε κάνει κάτι λάθος.

«Έχω χάσει το μέτρημα. Ούτε εγώ ξέρω πόσες φορές έχει πιάσει τα παιδιά μου κρίση υστερίας έξω. Δεν είναι κάτι που μου κάνει εντύπωση- και δεν συμβαίνει

μόνο όταν τα παιδιά είναι πολύ μικρά. Οι κρίσεις υστερίας μειώνονται αλλά συνεχίζουν. Σε όλους εκείνους που μου λένε ότι τα ξεσπάσματα αυτά σταματάνε με τα χρόνια έχω να πω ένα πράγμα.: ότι αυτό είναι ψέμα.

Έχω έναν 4χρονο γιο. Είναι αρκετά μεγάλος έτσι ώστε να ξέρει ότι το φθινόπωρο έχει γενέθλια αλλά είναι ακόμα αρκετά μικρός ώστε να ξεσπάει σαν ένα πληγωμένο ζώο όταν δεν βάζω τα αυγά του στο πορτοκαλί πιάτο που του αρέσει.

Έχω παρατηρήσει ένα συγκεκριμένο μοτίβο σαν μαμά δύο μικρών παιδιών που θεωρείται ότι έχουν ακόμα το δικαίωμα να ξαπλώνουν στο πάτωμα οποιαδήποτε στιγμή και να ξεσπούν: χτυπάνε χέρια και πόδια και τα αισθήματά τους τα πνίγουν. Κάθε προσπάθεια να τα λογικεύσεις εκείνη την ώρα δεν έχει αποτέλεσμα ενώ φυσικά δεν τους νοιάζει πού βρίσκονται όταν συμπεριφέρονται έτσι.

Δεν είμαι μόνη σ' αυτό. Πολλοί άλλοι γονείς ζουν το ίδιο ενώ όσοι δεν έχουν παιδιά, τους (ή μάλλον, μας) κοιτάνε επικριτικά. Σε όλες εκείνες τις μαμάδες και σε όλους εκείνους τους μπαμπάδες εκεί έξω, αφιερώνω αυτό το κείμενο. Σας δείχνω την αλληλεγγύη μου. Δεν είναι δικό σας λάθος. Οι περισσότεροι από εμάς κάνουμε ό,τι μπορούμε υπό αυτές τις συνθήκες.

Στη μαμά με το παιδί που απαιτεί να πιει σοκολατούχο γάλα και να φάει πίτσα (αλλά και μπισκότο) στο εμπορικό που έχουν βγει για ψώνια: το 'χεις. Αγνόησε εκείνον τον περαστικό που βγάζει αφρούς απ' το στόμα του ενώ εσύ προσπαθείς να δείξεις υπομονή με το μικρό σου και να το βοηθήσεις να κάνει μια υγιεινή επιλογή. Αγνόησε το βλέμμα του ενώ εσύ προσπαθείς να βρεις μια λύση με το παιδί σου. Το 'χεις. Μπορείς απλώς να του δώσεις αυτό που ζητάει εκείνη τη στιγμή- ή να μην του το δώσεις. Οι περισσότεροι γονείς ξέρουν ότι θα υπάρχει και κάποιος άλλος εκεί τριγύρω που θα σε κοιτάει με μισό μάτι όταν αφήσεις το παιδί σου να φάει ανθυγιεινό φαγητό. Όπως και να 'χει, ό,τι αποφάσεις κι αν παίρνουμε για τα παιδιά μας όταν είμαστε σε δημόσιο χώρο, είμαστε εκείνα τα άτομα που μας κοιτούν περίεργα, ψιθυρίζουν ή μας δίνουν συμβουλές που δεν ζητήσαμε.

Στον μπαμπά που τρέχει μέχρι την τουαλέτα γιατί το μικρό του δεν θέλει να κάνει την ανάγκη του στην τουαλέτα, αλλά εκεί που κάθεται. Στον μπαμπά που όταν τελικά φτάνει στην τουαλέτα, βλέπει μια μεγάλη ουρά αλλά κανείς από αυτούς που περιμένουν, δεν τον αφήνει να περάσει μπροστά με το παιδί του. Στο μεταξύ, τον κοιτάνε αηδιασμένα ή μοιράζονται μαζί του κάποιου είδους "σοφία". Προχώρησε μπροστά και προσπάθησε να θυμίσεις σε όλους αυτούς ότι κι εκείνοι ήταν παιδιά. Το 'χω κάνει. Μπορεί να μην είναι σωστό- αλλά ούτε εκείνοι ήταν σωστοί.

Στη μαμά με το παιδί που ξεσπάει στο σούπερ μάρκετ γιατί δεν το αφήνει να

κατέβει από το καρτσάκι και ν' αρχίσει να τρέχει από δω κι από κει, αρπάζοντας πράγματα από τα ράφια και κάνοντας ό,τι άλλο του' ρθει εκείνη την ώρα. Άφησε το παιδί να ουρλιάξει. Ή γίνε αυστηρή, κάνε ό,τι νομίζεις. Χαμογέλασε σε εκείνους που σε κοιτάνε καλά-καλά, πες "γεια" σε όσους σας δείχνουν. Όσοι γονείς έχετε ακούσει το γνωστό "τα παιδιά μου δεν θα το έκαναν αυτό", να ξέρετε ότι σας λένε ψέματα. Βρείτε το θάρρος να τους το πείτε. Το σίγουρο είναι ότι έχουν ξεχάσει πώς είναι. Ή είναι πάρα πολύ αυστηροί στο σπίτι τους. Ή δεν παίρνουν ποτέ τα παιδιά όταν βγαίνουν έξω.

Τα μικρά παιδιά θα συμπεριφέρονται έτσι σε δημόσιο χώρο, ανεξάρτητα με το τι είδους γονείς είμαστε. Δεν έχει να κάνει με το πόσο ανεκτικοί είμαστε. Δεν έχει να κάνει με το αν τους λέμε ποιες είναι οι συνέπειες των πράξεών τους ή προσπαθούμε να τα βρούμε εκείνη την ώρα μαζί τους, σε κάθε ξέσπασμα. Ίσως υπάρχουν όντως παιδιά που θα μπορούσες να τα χαρακτηρίσεις "κακομαθημένα", που οι γονείς τους δεν είναι καλοί, αλλιώς γιατί να αντιδρούν έτσι; Σίγουρα θα μπορούσαμε να επιλέξουμε αυτόν τον δρόμο.

Αλλά εγώ δεν θα τον επιλέξω. Τα περισσότερα παιδιά άσχετα με το πώς είναι οι γονείς τους (δεν με αφορά, εκτός αν το παιδί σου φέρεται άσχημα ή χτυπάει το δικό μου παιδί) προσπαθούν να μάθουν πώς να διαχειρίζονται τα συναισθήματά του, με τον δικό τους τρόπο, ενώ μεγαλώνουν. Οι περισσότεροι γονείς κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε για να τα βοηθήσουμε να επεξεργαστούν τα συναισθήματά τους και να τα "δουλέψουν" χωρίς να τα πιέσουμε κι εμείς. Εξάλλου, ξέρω και ενήλικες που δεν έχουν μάθει ακόμα πώς να ελέγχουν τα συναισθήματά τους όπως πρέπει. Οι περισσότεροι έχουν καλή πρόθεση και σε κοιτάνε με κατανόηση και υποστήριξη. [...] Αλλά υπάρχουν πολλοί περίεργοι εκεί έξω. Θα μπορούσα να τους αγνοήσω, αλλά γιατί να το κάνω αυτό;

Γονείς με ατίθασα παιδιά, ακούστε. Μπορούμε να πάμε βόλτα όπου θέλουμε με τα παιδιά, μπορούμε να πάρουμε το αεροπλάνο και να πάμε οπουδήποτε. Μπορούμε να πηγαίνουμε πιο συχνά στο αγαπημένο εστιατόριο, να θηλάζουμε δημόσια και, γενικά, μπορούμε να ζήσουμε. Έξω. Ακόμα κι αν τα παιδιά μας διαταράσσουν την ησυχία των υπόλοιπων ενηλίκων. Δεν έχει ανακαλυφθεί ακόμα ο πλανήτης στον οποίο δεν επιτρέπονται τα παιδιά και ακόμα δεν έχουμε βρει τον τρόπο να γεννάμε τα παιδιά μας σαν να είναι ήδη εξελιγμένοι νοητικά ενήλικες.

Σε όλους εκείνους τους γονείς με τα παιδιά που κάνουν όλα εκείνα τα πράγματα που υποτίθεται ότι πρέπει να κάνουν (ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι παθαίνουν κρίσεις υστερίας σε δημόσιο χώρο), συνεχίστε να τρέχετε στις τουαλέτες και να διεκδικείτε μια θέση στην ουρά. Είναι ακόμα μια μέρα που θα περάσει, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν αυτοί οι ξένοι που προσπαθούν να σε τρελάνουν.

Αυτές τις στιγμές είστε ισχυροί. Είστε δυνατοί, μαμάδες και μπαμπάδες. Φροντίστε να κρατήσετε αυτή τη γνώση μέχρι να έρθει το βράδυ και τα παιδιά να πέσουν για ύπνο, οπότε εσείς θα ηρεμήσετε και θα σκέφτεστε τι έγινε μέσα στη μέρα. [...]

... είμαστε οι εκλεκτοί. Είμαστε οι τυχεροί. Οι υπόλοιποι, εκείνοι που μας μισούν και μας κατακρίνουν, θα έπρεπε να είναι το ίδιο τυχεροί με εμάς.»

Πηγή: babble.com